

Declaració del president de la Generalitat, Pasqual Maragall, després de l'aprovació de l'Estatut de Catalunya al Congrés dels Diputats | 30.3.2006

Vull que les meves primeres paraules siguin per afirmar que el 30 de març de l'any 2006 passarà a la nostra memòria col·lectiva com un dia de celebració.

Catalunya està d'enhorabona. I té motius:

L'aprovació de la proposta d'Estatut de Catalunya al congrés dels diputats fa més realitat, fa irreversible, un vell somni: Espanya reconeix el que som i reconeix el que volem ser.

Avui és un dia singular, un dia poc comú. Catalunya té un Estatut a l'alçada del projecte catalanista formulat ara fa 100 anys exactament. L'any 5, l'any 6 del segle passat. L'any de la Solidaritat Catalana, de l'Institut d'Estudis Catalans, el moment de l'emergència del catalanisme. Hem hagut d'esperar molt per aconseguir un Estatut que estigués a l'alçada d'aquell somni. No es tracta de dir que els estatuts que varem tenir no fossin bons pel moment en que es vivien, eren bons pel moment en que es vivien. Però no eren el somni que teníem i ara sí. Perquè ara s'ha canviat el concepte de país i s'ha canviat el sistema general de finançament, cosa que abans no s'havia pogut aconseguir.

Ara Catalunya es posa al dia com a nació.

Aquesta mateixa setmana hem afirmat que totes les incidències seran anecdòtiques si el final del procés és el que avui podem estar segurs que arribarà.

Perquè ara el que compta és el que tenim per endavant. Tenim una eina extraordinària a les mans, a les mans de Catalunya, per construir el seu futur, un futur al que tenen dret tots els ciutadans i les ciutadanes del país.

Avui és Catalunya qui guanya: en reconeixement nacional de la seva personalitat, en finançament i en capacitat d'autogovern. Jo crec que estem fent un salt endavant per a tota una generació.

Podem estar orgullosos, perquè hem manifestat, un cop més, la capacitat del nostre país de fer avançar les seves propostes per la via del diàleg i del bon enteniment.

Aquest Estatut és molt sòlid. No s'ha fet contra res ni contra ningú. S'ha fet per governar-nos millor. També per estar millor en l'Espanya

plural que ajudem a construir i que avui, jo crec, ha fet un pas de gegant.

Com a President voldria que tothom, sense excloure ningú, se sentís satisfet del treball que s'ha fet.

A aquest Estatut s'hi ha arribat gràcies a la bona feina i l'esforç de molta gent: el president de l'Institut d'Estudis Autònoms, Carles Viver i Pi-Sunyer, el president del Consell Consultiu, Joaquín Tornos, els membres del Govern de la Generalitat que han impulsat la proposta de finançament, Antoni Castells, Josep Huguet, Joan Saura, el President del Parlament, Ernest Benach, els presidents dels grups parlamentaris de CiU, Artur Mas, PSC-CpC, Manuela de Madre, ERC, Josep Lluís Carod Rovira, i PP, Josep Piqué. Tots, perquè el 30 de setembre Josep Piqué hi era, hi va ser.

Els altres membres dels Grups parlamentaris que han participat en la tramitació del Parlament i del Congrés: Francesc Homs, Núria De Gispert, Ramon Camp; Lidia Santos, Miquel Iceta; Joan Ridao; Francesc Vendrell; Jaume Bosch, Joan Boada.

Els lletrats del Parlament, Joan Vintró i Ismael Pitarch, i el lletrat del Congrés, José Luis Peñaranda.

I també he de dir que no tot s'ha fet a Catalunya, per descomptat, també aquí. I aquí vull anomenar molt especialment el secretari d'Estat de relacions amb les Corts, Francisco Caamaño. Sense les seves anades i vingudes, de Madrid a Barcelona i de Barcelona a Madrid, no hagués estat possible el que finalment ha sigut realitat.

Per descomptat, també el president del Congrés dels Diputats, Manuel Marín, i el president de la Comissió Constitucional, Alfonso Guerra.

Els representants dels Grups parlamentaris al Congrés que han contribuït al debat de la proposta durant la Comissió: Alfredo Pérez Rubalcaba- decisiu-, Diego López Garrido, Ramon Jáuregui, Daniel Fernández; Federico Trillo, Soraya Sáenz de Santamaria; Josep Antoni Duran Lleida; Aitor Esteban del PNV; Gaspar Llamazares, Joan Herrera; Román Rodríguez del Grupo de Coalición Canaria-Nueva Canaria i Begoña Lasagabaster del Grupo Mixto, Eusko Alkartasuna.

I l'aportació i el suport de la societat civil catalana des del primer moment de la tramitació, entre els quals no puc deixar de mencionar en Josep M. Alvarez, Joan Coscubiela, Joan Rosell, Ricard Fornesa i molts altres, als que demano excuses per no citar en una relació que, per sort, és extensíssima i que va començar a congriar-se ja als

acaballs de l'estiu passat quan vaig adreçar-me a moltes d'aquestes persones perquè diguessin si a l'estatut del passat 30 de setembre. Com efectivament van fer i quasi diria a ulls clucs.

Vull agrair, finalment, però no menor, l'esforç que ha fet el president José Luis Rodríguez Zapatero perquè Catalunya tingués la llei d'autogovern més ambiciosa dels tres darrers segles. S'hi va comprometre i ho ha complert.

I ha estat decisiva la seva determinació i la del seu govern, en particular la del ministre José Montilla.

Ara queda el procés de discussió al Senat. Mantinc la confiança que el procés seguirà avançant i la majoria s'ampliarà encara més en aquest tràmit.

En qualsevol cas, després vindrà el moment que el poble de Catalunya ratifiqui amb el seu vot el nou Estatut. Estic convençut que els ciutadans de Catalunya diran SÍ al seu futur. El camí no s'atura.

En les properes setmanes i mesos, assumiré la meva responsabilitat com a President de la Generalitat perquè el gran pas fet avui arribi a la seva culminació.

No ens aturarem. Amb l'aprovació d'aquest text, podem estar segurs com mai que les nostres expectatives, els nostres desitjos, el que havíem somiat i els nostres anhels com a país tenen per endavant un futur d'esperança i optimisme.

Catalunya està en condicions d'obrir una etapa més rica i més plena de la seva història. Una etapa que farem en molt millors condicions. Una etapa de treball intens per al progrés i el benestar de la ciutadania. Una etapa que ens permetrà refer i reforçar els llaços fraternals de Catalunya amb tots els pobles d'Espanya.

Perquè no ho dubtin. Avui s'ha dit a l'hemicicle i és absolutament veritat: Espanya ha començat a canviar i seguirà el camí de Catalunya. I molts d'aquells que encara avui es manifestaven contraris o escèptics de la bondat del que avui s'ha votat, respecte de la seva importància, seguiran el camí que Catalunya ha traçat. El camí de l'Espanya plural.

Moltes gràcies